

naar Udvalgets Flertal, o: hele Udvalget, undtagen jeg, er kommen til den Anskuelse, at de foreliggende Obløsninger have tilfredsstillende resultat, at det ikke længere tør udsætte Fortsættelsen i større Stil af Fabrikationen af disse Geværer, og derved Indførelsen af det nye Infanterigevær. Der er derimod to andre Grunde, som have foranlediget mig til at stille mit Endringsforslag. Den ene er finantziel, den anden er konstitutionel. Den finantzielle har jeg betegnet derved, at vi maa have bepareret det provisoriske Beløb til Gendarmer, før vi bevilge disse Penge til Geværer, og den konstitutionelle derved, at det i alt Fald er urigtigt at betro Krigsministeren en saadan Bevilling nu, da han i Følge sine tidligere Udtalelser her i Thinget, staar foran det 6te Provisorium og fortsætter med Besættninger o: desl. trods Folkethinget, ligesom ogsaa urigtigt at betro en Krigsminister en saadan Bevilling, naar han foretrækker Gendarmene for de nye Geværer. Derfor har jeg foreslaaet, at paa Betingelse af Gendarmekorpsets Ophævelse og paa Betingelse af, at de Penge, som ere foreslaaede dertil, bespares, kan Beløbet anvendes til Fortsættelse af Fabrikationen af det nye Repertergevær af denne Model. Og for yderligere at styrke Garantien for, at Bevillingen ikke bliver provisorisk, har jeg tilladt mig at føie en Paragraf til, der i denne Henseende taler tydeligt nok, nemlig at denne Bevilling, givet paa denne Betingelse, dog ikke kan komme til Anvendelse, før den er opført som bevillet i Henhold til Grundlovens § 49 paa Finantsloven, vedtagen af Rigsdagen, stadfæstet af Kongen. Vi have provisoriske Fæstninger, vi have provisoriske Kanoner; det forekommer mig, at det er lidt for meget af det Gode ogsaa at faae provisoriske Geværer til Infanteriet. Man er dog ikke ganske sikker paa, mine Herrer, uden for Krigsministeriet — Krigsministeren er sikker paa det, det have vi hørt, men vi Andre ere ikke alle sikre paa det — at det ikke kan have nogen moralsk Betydning, hvorledes man er kommen til de Vaaben, som man vil give Landets Sønner i Tilfælde af Krig. Jeg veed nok, at den høiere Politik, der har ført os i Suppedasen, lærer, at det er Enfoldighed, at mene, at det moraliske, juridiske og politiske Moment har Noget med dette at gjøre. Men jeg er dog ikke aldeles overbevist om, at den samme Betsignelse, om jeg saa maa sige, vil følge Forbaret med Krigsministerens provisoriske Fæstninger, Kanoner og Geværer, som vilde have fulgt det, hvis Landet var lovligt reageret, og Dntet anstaffet til Forsvaret uden

med Rigsdagens gode Villie. Med disse Bemærkninger henviser jeg til mit Forslag under Nr. 2, der formentlig som længere bortliggende fra Lovforslaget end Nr. 1 vil blive afstemt først trods Rækkefølgen af Nr. 1 og 2. Hvis det bliver forkastet, skal jeg undlade at være med til at stemme for Flertallets Forslag. Jeg vil ikke deltage i at give et Votum for en Bevilling af en Million Kr., endog behandlet med ekstraordinær forkortede Friste, som der her laves, til et Ministerium, for hvem vi have travlt i disse Dage, for at det paa Mandag kan blive færdigt til Udstedelsen af det 6te Provisorium. Ministeriet maa være Ansvarligt til alle Sider for, hvad der sker, hvis Folkethinget negter denne Bevilling. Og naar der derved ikke sker Andet, end at Ministeriet veed, at det kan faae Bevillingen, naar Krigsministeren sjermer sig, og det dertil svarende Regimente ophører, ved Indkaldelse af Rigsdagen paant, er der ingen større Glæde ved at negte denne Bevilling, end der skete, da vi negtede en Million til Feltartilleriet i 1876. Det var ikke, fordi vi vare imod dette Feltartilleri, som skulde anstafes, men fordi vi vilde have nøiere Undersøgelser og vilde have, at de 2 Millioner, som krævedes dertil, skulde gives paa en Gang. Man sluttede Rigsdagen, tog Finantsloven, uden at dette Beløb fandtes paa den, og opløste saa Rigsdagen; men naaget vi kom ind den 25de April med saa stor en Styrke, holdt Oppositionen sit Ord og gav ved en Tillægsbevilling Feltartilleriet. Det Samme kan være Tilfældet her, men naar den ærede Minister sætter sig selv over Geværerne og sætter sine Gendarmere over Geværerne, tror jeg, at en saadan Krigsminister i dette Dødsblik ikke bør have Bevillingen under nogen Form.

Krigsministeren (Bachson): Hverken den foreliggende Betænkning eller de Bemærkninger, den ærede Ordfører kom med, giver mig Anledning til noget længere Foredrag. Jeg kan ikke Andet end anerkende, at det er en stor Fordel for Hæren, hvis man nu gaar til at bevilge denne Million, hvorved ikke alene Kaliber-Spørgsmaalet, men idet jeg navnlig holder mig til Betænkningen, ogsaa Laasepørgsmaalet og Reperterpørgsmaalet er afgjort, idet vi faae Bestemmelsen derved saaet fast, saa at hele Spørgsmaalet derved er afgjort. Det er et Spørgsmaal af den allerførste Betydning for vor Hærs Kampdygtighed under en eventuel Krig — den komme tidligere eller senere — at den er forsynet med saa gode Vaaben, som vi kunne skaffe den, og jeg tror at turde